

Sygn. akt VI GC 1153/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **F. K.**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. uchyla zawarte w nakazie zapłaty z dnia 01 czerwca 2017 roku wydanym w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 2465/17 postanowienie w przedmiocie kosztów procesu;

II. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty z dnia 01 czerwca 2017 roku wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 2465/17 w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda F. K. kwotę 4 180 złotych (cztery tysiące sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża pozwanego (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 1153/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 maja 2017 roku powód F. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 45 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwana spółka była zobowiązana do zapłaty na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 122 675,72 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty. Pozwany oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zawarli w dniu 08 maja 2015 roku ugodę pozasądową, na mocy której pozwany uznał swój dług w powyższym zakresie i zobowiązał się do spłaty tej należności w ratach. Pozwany nie zapłacił ani jednej ze wskazanych w ugodzie rat, a termin płatności ostatniej z nich upłynął w dniu 30 października 2015 roku. Powód wskazał także, że umową z dnia 26 października 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zawarł

z powodem umowę cesji swojej wierzytelności przeciwko pozwanemu – do kwoty 45 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 01 czerwca 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI GNC 2465/17 Sąd Rejonowy w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W zarzutach od powyższego nakazu zapłaty pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się uchylenia przedmiotowego orzeczenia i oddalenia powództwa kwestionując ważność umowy cesji wierzytelności z dnia 28 października 2016 roku zawartej pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. a powodem i wskazując, że pozwany ma wątpliwości, czy podpis na protokole Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. sporządzonym w dniu 26 października 2016 roku oraz na pełnomocnictwie szczególnym z dnia 26 października 2016 roku upoważniającym J. K. do zawarcia umowy cesji został rzeczywiście złożony przez prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – V. C.. W przypadku zaś, gdyby okazało się, iż podpisy tam widniejące nie zostały złożone przez nią, należałoby uznać, iż J. K. nie był stosownie umocowany do zawarcia umowy cesji wierzytelności. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że przerwa biegu przedawnienia, której źródłem jest uznanie roszczenia polega na tym, że z datą uznania dochodzi do anulowania skutków biegu terminu następującego przed przerwą, a po zdarzeniu skutkującym przerwę biegnie on od nowa. Na bieg terminu przedawnienia nie ma jednakże wpływu określenie daty spełnienia roszczenia, lecz moment zawarcia umowy. Gdyby strony chciały uniknąć tego skutku musiałyby doprowadzić do zawarcia umowy nowacji, której cechą charakterystyczną i wyróżniającą na tle skutków ugody jest zaciągnięcie nowego zobowiązania połączone z wygaśnięciem poprzedniego (art. 506 k.c.) Uгода (art. 917 k.c.) natomiast polega jedynie na modyfikacji istniejącego stosunku prawnego i nie może wpływać na termin przedawnienia w sytuacji, gdy już wcześniej nastąpiła wymagalność roszczenia, gdyż stanowiłoby to obejście przepisu art. 119 k.c.

Pozwany wniósł również o przekazanie sprawy do sądu rejonowego właściwego miejscowo dla pozwanego, podnosząc, że zapis dotyczący wyboru sądu dotyczy jedynie stron ugody i nie obowiązuje przy występowaniu z powództwem przez nabywcę wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pozostawał w stałych stosunkach gospodarczych z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawierając z nim umowy sprzedaży artykułów spożywczych, m. in. soli jodowanej i ziemniaków.

Z tytułu powyższych umów sprzedaży zostały wystawione m. in. faktury: numer (...) na kwotę 15 925,35 złotych z terminem płatności od dnia 19 maja 2014, numer 6/05/2014 na kwotę 15 225 złotych z terminem płatności do dnia 28 maja 2014 roku, numer 14/06/2014 na kwotę 12 348 złotych z terminem płatności do dnia 29 czerwca 2014 roku, numer 15/06/2014 na kwotę 14 920,50 złotych z terminem płatności do dnia 29 czerwca 2014 roku, numer 16/06/2014 na kwotę 14 464,80 złotych z terminem płatności do dnia 01 lipca 2014 roku, numer 20/06/2014 na kwotę 14 347,20 złotych z terminem płatności do dnia 14 lipca 2014 roku, numer 21/06/2014 na kwotę 14 206,50 złotych z terminem płatności do dnia 14 lipca 2014 roku oraz numer 2/07/2014 na kwotę 11 098,28 złotych z terminem płatności do dnia 19 lipca 2014 roku.

ugoda pozasądowa (oryginał) – k. 49-52 akt, faktury – k. 112-113, 115-116 akt, rozrachunki – k. 119 akt

Dnia 08 maja 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. reprezentowany przez J. K. jako wierzyciel zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako dłużnikiem ugodę pozasądową dotyczącą wierzytelności w łącznej kwocie 122 675,72 złotych (obejmującej kwotę 112 535,63 złotych tytułem należności głównej oraz kwotę 10 140,09 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych za okres od dnia wymagalności wynikającego z poszczególnych faktur do dnia 20 kwietnia 2015 roku).

Powyższa wierzytelność wynikała z faktur: numer (...) na kwotę 15 925,35 złotych z terminem płatności od dnia 19 maja 2014, numer 6/05/2014 na kwotę 15 225 złotych z terminem płatności do dnia 28 maja 2014 roku, numer 14/06/2014 na kwotę 12 348 złotych z terminem płatności do dnia 29 czerwca 2014 roku, numer 15/06/2014 na kwotę 14 920,50 złotych z terminem płatności do dnia 29 czerwca 2014 roku, numer 16/06/2014 na kwotę 14 464,80 złotych z terminem płatności do dnia 01 lipca 2014 roku, numer 20/06/2014 na kwotę 14 347,20 złotych z terminem płatności do dnia 14 lipca 2014 roku, numer 21/06/2014 na kwotę 14 206,50 złotych z terminem płatności do dnia 14 lipca 2014 roku oraz numer 2/07/2014 na kwotę 11 098,28 złotych z terminem płatności do dnia 19 lipca 2014 roku.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. uznał tę wierzytelność i zobowiązał się do spłaty całości zadłużenia, tj. kwoty głównej, odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych za okres od dnia wymagalności (dnia zapłaty wskazanego w poszczególnych fakturach) do dnia 20 kwietnia 2015 roku oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty, według terminów i zasad określonych w harmonogramie, przy czym ostatnia rata miała zostać zapłacona do dnia 30 października 2015 roku. Niedokonanie przez dłużnika zapłaty którejkolwiek z rat powodowało, że całość pozostałych do zapłaty w danym momencie rat, stała się automatycznie, tj. bez składania jakiegokolwiek oświadczenia ze strony wierzyciela, natychmiast wymagalna w pełnej wysokości wraz z należnymi odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz uprawniało wierzyciela do podjęcia wszelkich prawem przewidzianych czynności w celu natychmiastowego wyegzekwowania od dłużnika całej pozostałej do zapłaty kwoty zadłużenia, w tym do skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, komorniczego postępowania egzekucyjnego oraz do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika.

Zgodnie z § 7 ust. 6 ugody, wszelkie spory związane z niniejszą ugoda rozstrzygać miały być przez sąd właściwy miejscowo dla wierzyciela.

ugoda pozasądowa (oryginał) – k. 49-52 akt

W dniu 26 października 2016 roku Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., które odbyło się w trybie art. 240 k.s.h., tj. bez formalnego jego zwołania, przy reprezentacji całego kapitału zakładowego, przy czym żaden z obecnych nie podniósł sprzeciwu co do jego odbycia, podjęło uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na rozporządzenie przez zarząd prawem o wartości dwukrotnie przewyższającej wysokość kapitału zakładowego, tj. wyraziło zgodę i upoważniło zarząd do zawarcia przez zarząd z dowolnie przez zarząd wybranymi nabywcami umowy lub umów cesji wierzytelności przysługujących (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wobec (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w łącznej kwocie 122 675,22 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty wynikającą z ugody pozasądowej zawartej w dniu 08 maja 2015 roku za cenę nie mniejszą niż 10% wartości tej wierzytelności bez odsetek.

protokół z Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (oryginał) – k. 67-68 akt

W dniu 26 października 2016 roku V. C. jako uprawniona do jednoosobowej reprezentacji (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. z dnia 26 października 2016 roku w sprawie wyrażenia zgody na rozporządzenie przez zarząd prawem o wartości dwukrotnie przewyższającej wysokości kapitału zakładowego upoważniła J. K. do zawarcia w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z dowolnie przez pełnomocnika wybranymi nabywcami umowy lub umów cesji wierzytelności przysługujących (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wobec (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w łącznej kwocie 122 675,22 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty wynikającą z ugody pozasądowej zawartej w dniu 08 maja 2015 roku oraz do odbioru od cesjonariusza ceny nabycia.

pełnomocnictwo szczególne (oryginał) – k. 66 akt

W dniu 28 października 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. reprezentowana przez pełnomocnika J. K. (jako cedent) zawarła z F. K. (jako cesjonariuszem) umowę cesji swojej wierzytelności przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przysługującej w łącznej kwocie 122 675,72 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty wynikającej z ugody pozasądowej zawartej w dniu 8 maja 2015 roku – do kwoty 45 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty, a cesjonariusz przelew przyjął. W zamian za powyższą wierzytelność cesjonariusz zapłacił cenę w kwocie 13 500 złotych.

umowa cesji (oryginał) – k. 69-70 akt

Pozwem z dnia 08 maja 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 32 675,72 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty, w oparciu o ugodę pozasądową z dnia 08 maja 2015 roku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym w dniu 06 września 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 2464/17 Sąd Rejonowy w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczenie to uprawomocniło się.

niesporne, a nadto: kserokopia pozwu w sprawie o sygn. akt VI GNc 2464/17 – k. 97-99 akt, kserokopia nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygn. akt VI GNc 2464/17 – k. 96 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów z dokumentów przedłożonych w oryginale przez powoda w toku postępowania.

Mając na uwadze, że jakkolwiek w sprzecznie od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 01 czerwca 2017 roku pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zakwestionował ważność umowy cesji wierzytelności z dnia 28 października 2016 roku zawartej pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. a powodem wskazując, że pozwany ma wątpliwości, czy podpis na protokole Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. sporządzonym w dniu 26 października 2016 roku oraz na pełnomocnictwie szczególnym z dnia 26 października 2016 roku upoważniającym J. K. do zawarcia umowy cesji został rzeczywiście złożony przez prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – V. C., to po przedłożeniu oryginałów tych dokumentów, pozwany nie wykazał się jakąkolwiek dalszą inicjatywą dowodową w tym zakresie, a zatem twierdzenia pozwanego podważające prawdziwość i autentyczność powyższych dokumentów uznać należało za gołosłowne, przeto Sąd nie znalazł żadnych podstaw, by odmówić im mocy dowodowej.

Sąd zważył przy tym, że istotne znaczenie dla rozkładu ciężaru dowodu w niniejszym procesie ma okoliczność, że przedmiotowe postępowanie prowadzone jest zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego dotyczącymi postępowania nakazowego. Jak zaś wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 października 2010 roku (sygn. akt IV CSK 109/10) w postępowaniu nakazowym, w jego fazie zapoczątkowanej wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty dochodzi do przerzucenia ciężaru dowodu na stronę pozwaną (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2010 roku, sygn. akt IV CSK 109/10, Lex numer 898262, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 września 2012 roku, sygn. akt VI ACa 383/12, Lex numer 1223497). Występując z pozwem w rozpatrywanej sprawie powód przedstawił dokumenty, które w świetle przepisu art. 485 k.p.c. stanowiły dostateczną przesłankę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, wobec czego w postępowaniu nakazowym w drugiej fazie postępowania, która rozpoczyna się wniesieniem zarzutów, następuje przerzucenie ciężaru dowodu na stronę

przeciwnej, tj. pozwanego w niniejszej sprawie (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 sierpnia 2015 roku, sygn. akt II CSK 597/14).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 14 maja 2018 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka V. C., mając na uwadze treść art. 242 k.p.c. oraz okoliczność, że świadek wzywana dwukrotnie (ze skutkiem doręczenia per aviso) na adres wskazany przez pozwanego nie stawiła się i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności oraz, że mimo zobowiązania, pozwany nie wskazał żadnego innego aktualnego adresu tego świadka, uznając wobec powyższego, że dalsze dążenie do jego przesłuchania przyczyni się do przedłużenia postępowania.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 14 maja 2018 roku Sąd oddalił również wniosek o zwrócenie się do Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku o akta rejestrowe (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Niezależnie bowiem od braku wskazania przez pozwanego okoliczności, które dowód ten miałby wykazywać, był on niemożliwy do przeprowadzenia, albowiem wypożyczenie tych akt jest niedopuszczalne, jako że nie mogą one zostać wyniesione poza budynek Sądu, w którym są przechowywane, zaś skoro są one jawne, to pozwany miał możliwość złożenia odpisów dokumentów z tychże akt samodzielnie, czego nie uczynił. Zwracanie się zatem o odpisy tych dokumentów przez Sąd spowodowałoby nieuzasadnioną zwłokę w postępowaniu (art. 217 § 2 k.p.c.), zwłaszcza że pozwany nie wskazał, z jakich konkretnie dokumentów domaga się przeprowadzenia dowodów.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 07 lutego 2018 roku Sąd oddalił wniosek o zobowiązanie powoda oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. do przedłożenia oryginałów faktur objętych ugodą pozasądową z dnia 08 maja 2015 roku na okoliczność istnienia zobowiązania objętego tą ugodą oraz ustalenia, czy nie uległo ono przedawnieniu. Sąd miał przy tym na uwadze oświadczenie pełnomocnika powoda, że oryginały faktur znajdują się w posiadaniu pozwanego jako nabywcy towarów oraz że przedmiotowe faktury wymienione są w treści samej ugody, jaką pozwany zawarł z wierzycielem, wskazane są tam również terminy zapłaty należności wynikających z poszczególnych faktur, a pozwany nie uchylił się na żadnym etapie postępowania od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego przy zawieraniu tej ugody z powodu np. błędu. Natomiast budzący zdumienie Sądu pozostaje zarzut, że z uwagi na to, że B. D., którego podpis widnieje na ugodzie z dnia 08 maja 2015 roku, nie jest już prezesem zarządu pozwanego, pozwany nie ma możliwości zweryfikowania roszczenia powoda bez powyższej dokumentacji.

Sąd na rozprawie w dniu 14 maja 2018 roku oddalił również wniosek pozwanego o przekazanie sprawy według siedziby pozwanego mając na uwadze, że cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim stanie, w jakim przysługiwała cedentowi (art. 509 k.c.), przy czym z założeniem identyczności wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością, która przysługiwała cedentowi łączy się możliwość podnoszenia przez dłużnika wobec cesjonariusza wszelkich zarzutów, które dłużnik miał przeciwko cedentowi w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.). Przelew wierzytelności nie może prowadzić do pogorszenia jego dotychczasowej pozycji prawnej. Różnie jednak w przypadku cesji ocenia się skutki zawartych między wierzycielem pierwotnym a dłużnikiem pobocznych umów o charakterze prawnoprocesowym, takich jak umowa prorogacyjna i zapis na sąd polubowny. Przeważa jednak pogląd, że wskazane umowy są skuteczne wobec cesjonariusza (wyrok Sąd Najwyższego z dnia 03 września 1998 roku, sygn. akt I CKN 822/97 i z dnia 06 listopada 2003 roku, sygn. akt II CK 16/02 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006 roku, sygn. akt III CZP 17/06, tak również Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 28 listopada 2016 roku w sprawie o sygn. akt I ACz 2060/16). Podzielając powyższy pogląd, w ocenie Sądu, nabywca wierzytelności (powód) jest więc związany również umową prorogacyjną zawartą w ugodzie pozasądowej między pozwanym a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z dnia 08 maja 2015 roku, co czyni niniejszy Sąd właściwym do rozpoznania sprawy.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód F. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 45 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty w oparciu o ugodę pozasądową z dnia 08 maja 2015 roku, w której pozwany

uznał przedmiotową wierzytelność oraz umowę z dnia 28 października 2016 roku, na podstawie której powód tę wierzytelność nabył.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu kwestionował ważność umowy cesji z dnia 28 października 2016 roku odnośnie podpisu V. C. uprawnionej do reprezentowania pierwotnego wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. złożonego na protokole Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz na pełnomocnictwie szczególnym z dnia 26 października 2016 roku upoważniającym J. K. do zawarcia umowy cesji. Z przyczyn wskazanych w powyższej części uzasadnienia, mając na uwadze rozkład ciężaru dowodu w postępowaniu nakazowym oraz okoliczność, że po przedłożeniu przez powoda oryginałów tych dokumentów, pozwany nie wykazał się jakąkolwiek dalszą inicjatywą dowodową w tym zakresie, twierdzenia pozwanego podważające prawdziwość i autentyczność powyższych dokumentów Sąd uznał za gołosłowne i nie znalazł żadnych podstaw, by odmówić im mocy dowodowej.

Pozwany kwestionował również umocowanie J. K. do zawarcia ugody pozasądowej z dnia 08 maja 2015 roku oraz podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem.

Jak wynikało z treści ugody pozasądowej z dnia 08 maja 2015 roku wierzyciel – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – był reprezentowany przy zawieraniu tej umowy przez J. K. legitymującego się pełnomocnictwem udzielonym mu przed notariuszem E. C. (Rep. A numer (...)), którego kopia stanowiła załącznik do przedmiotowej ugody. Załącznik ten nie został przedłożony przez powoda, przy czym jak wynikało z pisma notariusza E. C. (k. 128 akt) przedmiotowe pełnomocnictwo nie miało formy aktu notarialnego, a jedynie notariusz poświadczył na dokumencie własnoręczność podpisu mocodawcy.

Zgodnie z treścią art. 103 § 1 k.c. jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta.

W sytuacji zatem nieprzedłożenia dokumentu pełnomocnictwa dla J. K., skoro umowa ugody nie wymaga dla swojej ważności zachowania szczególnej formy, formy takiej nie wymaga również potwierdzenie tej umowy, a więc mogło być ono również dokonane poprzez czynności konkludentne takie jak np. wytoczenie powództwa w oparciu o tę umowę, co też miało miejsce w sprawie o sygn. akt VI GNC 2464/17. Nadto niewątpliwie potwierdzeniem skutecznego zawarcia ugody pozasądowej z dnia 08 maja 2015 roku były także czynności wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zmierzające do zbycia części wierzytelności wynikającej z tej ugody.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia, uznać go należy za niezasadny.

Jak wynikało z treści ugody pozasądowej z dnia 08 maja 2015 roku dotyczyła ona należności wynikających ze wskazanych tam faktur: numer (...) na kwotę 15 925,35 złotych z terminem płatności od dnia 19 maja 2014, numer 6/05/2014 na kwotę 15 225 złotych z terminem płatności do dnia 28 maja 2014 roku, numer 14/06/2014 na kwotę 12 348 złotych z terminem płatności do dnia 29 czerwca 2014 roku, numer 15/06/2014 na kwotę 14 920,50 złotych z terminem płatności do dnia 29 czerwca 2014 roku, numer 16/06/2014 na kwotę 14 464,80 złotych z terminem płatności do dnia 01 lipca 2014 roku, numer 20/06/2014 na kwotę 14 347,20 złotych z terminem płatności do dnia 14 lipca 2014 roku, numer 21/06/2014 na kwotę 14 206,50 złotych z terminem płatności do dnia 14 lipca 2014 roku oraz numer 2/07/2014 na kwotę 11 098,28 złotych z terminem płatności do dnia 19 lipca 2014 roku.

Mając na uwadze, że należności te wynikały z zawartych z pozwanym umów sprzedaży oraz wynikający z treści art. 554 k.c. dwuletni termin przedawnienia roszczeń z tych umów, nie budziło wątpliwości Sądu, że należności te w chwili zawarcia ugody nie były przedawnione. Bez wątpliwa także zawarcie ugody w dniu 08 maja 2015 roku zakwalifikować należy jako uznanie roszczenia przez pozwanego skutkujące przerwaniem biegu terminu przedawnienia zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 2 k.c. Uznanie roszczenia w rozumieniu powyższego przepisu występuje bowiem w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z

którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07 marca 2003 roku, sygn. akt I CKN 11/01).

Wskutek zawarcia ugody pozasądowej w dniu 08 maja 2015 roku, z czym wiązało się uznanie długu, bieg przedawnienia roszczeń powoda został więc skutecznie przerwany i zaczął biec na nowo od tego dnia, tj. od dnia 08 maja 2015 roku. Zgodnie zaś z treścią art. 112 k.c. termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było – w ostatnim dniu tego miesiąca. Powód wniósł pozew w niniejszej sprawie w dniu 08 maja 2017 roku, a więc przed upływem dwuletniego terminu przedawnienia.

W dalszej kolejności zgodzić należy się z pozwanym, że umowa przewidująca tylko zmianę czasu spełnienia świadczenia nie jest odnowieniem w rozumieniu art. 506 k.c. W ramach jednakże swobody kontraktowej wynikającej z art. 353¹ k.c. zawierając w dniu 08 maja 2015 roku umowę ugody, strony mogły zmodyfikować łączący je stosunek prawny także poprzez ustępstwa wierzyciela polegające na odroczeniu wymagalności świadczenia pieniężnego i rozłożeniu go na raty, co przecież nie sprzeciwia się właściwości stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Natomiast powoływany przez pozwanego przepis art. 119 k.c. ustanawia zakaz skracania lub przedłużania przez czynność prawną terminów przedawnienia. Zwrot „terminy przedawnienia” użyty w tym przepisie należy rozumieć w kontekście treści art. 118 k.c. Ten zaś posługuje się pojęciem „termin przedawnienia” nie w kategoriach dat, ale okresów. Zatem „termin przedawnienia” to nie innego jak „okres przedawnienia”. Zakaz określony w art. 119 k.c. wyłącza więc możliwość umawiania się co do innego okresu przedawnienia niż to wynika z ustawy. Zakaz ten nie dotyczy natomiast wymagalności roszczenia, od której zgodnie z treścią art. 120 § 1 k.c. zależy rozpoczęcie biegu przedawnienia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2005 roku, sygn. akt IV CK 502/04 oraz Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 11 września 2013 roku, sygn. akt I ACa 684/13).

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. w punkcie I wyroku uchylił zawarte w nakazie zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 01 czerwca 2017 roku wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 2465/17 postanowienie w przedmiocie kosztów procesu.

W punkcie II wyroku Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. w zw. z art. 509 k.c. w zw. z art. 917 k.c. utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 01 czerwca 2017 roku wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 2465/17 w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. art. 108 k.p.c. w zw. z § 3 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami) zasądzając w punkcie III wyroku od pozwanego jako strony przegrywającej to postępowanie na rzecz powoda kwotę 4 180 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (opłata sądowa od pozwu – 563 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 3 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). O kosztach procesu obejmujących opłatę sądową od zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sąd orzekł w punkcie IV wyroku obciążając nią, stosownie do treści art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., pozwanego jako stronę, która przegrała niniejsze postępowanie i uznając ją za uiszczoną.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 28 czerwca 2018 roku